

РЕШЕНИЕ

№ 2537

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10791** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ във вр. с чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005203 от 13.09.21г., издадена от Полицейски инспектор при ОПП СДВР. Със заповедта на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – "прекратяване на регистрация на ППС", за срок от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Иска се отмяна на обжалваната заповед, като незаконосъобразна и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът по жалбата, редовно призован, чрез процесуален представителоспорва жалбата. Пледира, че заповедта е издадена от компетентен орган в предписаната от закона форма и при правилно прилагане на материално правните разпоредби. Въз основа на това прави искане жалба да се отхвърли като неоснователна.

По допустимостта:

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005203 от 13.09.21г., издадена от Полицейски инспектор при ОПП СДВР е връчена на жалбоподателя на 21.10.2021г.. Жалба срещу заповедта е изпратена до АССГ. Видно от поставено върху нея отбелязванесъщата е с дата 29.10.2021г. При това се приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Насочена е срещу подлежащ на съдебен контрол акт, адресат, на който е жалбоподателя. Жалбата е процесуално допустима и ще се разгледа по същество.

По фактите:

На 02.09.2021г. В [населено място], при извършена проверка от органите при ПП СДВР е констатирано, че водачът на товарен автомобил Шкода рапид с рег. [рег.номер на МПС] управлява същия без да притежава свидетелство за управление на МПС. Констатирано е от органите, че М. Н. с ЕГН [ЕГН] е български гражданин, но управлява с чуждо свидетелство - №RANCH856228 M99ZM 32, издадено от Великобритания, без да е подменено повече от три месеца след пребиваване в България. Поради това на дружеството жалбоподател и собственик на товарния автомобил е съставен АУАН и ЗППАМ с който и на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от 6 месеца.

По делото е представена Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. на директора на ОД на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 3, т. 1 и чл. 43, ал. 4 от ЗМВР е определил да издават заповедни на прилагане на принудителни административни мерки по реда на Глава Шеста от ЗДвП, съобразно тяхната компетентност, конкретно посочени длъжностни лица, между които в т. 1.8. са младши автоконтрольорите.

От правна страна.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт–Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, издадена по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП.

За да е законосъобразна наложената принудителна административна мярка същата трябва да е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В конкретния случай със Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. на директора на ОД на СДВР, е оправомощил младши автоконтрольорите от сектор пътна полиция к да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по реда на Глава шеста от ЗДвП, съгласно т.1.8. Следователно оспорения акт е издаден от компетентен орган, разполагащ с материална, териториална и времева компетентност и в рамките на предоставените му правомощия. С оглед на това се приема, че заповедта по чл. 171, т. 2а от ЗДвП е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава

въз основа акт за установяване на административно нарушение, като са описани и установените с акта обстоятелства. Заповедта е мотивирана, включително чрез препращане в съдържанието ѝ към съставения АУАН, което удовлетворява изискванията на Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС относно мотивирането на акта. Поради изложеното не се налага отмяната ѝ на основание чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и неправилно е приложен материалния закон. Доводите в тази връзка са следните:

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт, обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно дали се следват разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. В случая на [фирма] е приложена ПАМ на основание чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП.

Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.2а. (прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: по б.а) - без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;

Чл. 162, ал.1 от ЗДвП постановява, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на

Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал МПС при проверката на 04.09.2021г., със свидетелство, издадено във Великобритания, която към този момент вече не е членка на ЕС, повече от три месеца, след като е влязъл в страната. Свидетелството е приложено по делото. Вярно е, че чл.162, ал.1 от ЗДвП съдържа ограничение само за водачите – български граждани, които могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. само в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая, жалбоподателят безспорно е български гражданин. Но чл.171, т.2а, б.а) от ЗДвП, в които няма изрично препращане към чл. 162, ал.1 от ЗДвП, съдържа няколко различни хипотези, като административният орган не е конкретизирал коя от тях е приел за осъществена, при констатирано нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Не става ясно за съда, нарушението на чл.162, ал.1 от ЗДвП дали се приравнява според органа, наложил мярката на управление от неправооспособен водач, или при липса на свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада превозното средство. Останалите хипотези - лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени, но липсата на свидетелство за управление и правоспособността да се управлява МПС са различни случаи и следва да се разграничават, особено в настоящия казус, при които е установено безспорно, че Н. е притежавала напълно валидно чуждестранно свидетелство.

Изложеното мотивира съда да приеме, че не е налице твърдяното нарушение от страна на водача, респективно не са налице материалните предпоставки за налагане на ПАМ на дружеството собственик на процесното МПС. Поради това, жалбата е основателна и оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е постановена при неправилно приложение на материалния закон и същата ще бъде отменена.

По разноските:

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски. Искането за присъждане на разноски е направено своевременно. Предвид изхода на спора на жалбоподателя се следват направените по делото разноски. Същите са в размер на 1050лв. и представляват заплатена държавна такса в размер на 50.00лв и 1000лв., заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие № 831406 от 08.11.2018г. Във връзка с направеното своевременно възражение за прекомерност, съдът намира, че същото е основателно и следва да бъде редуциран размерът на възнаграждението до сумата от 500 лв., като съобразно чл. 143, ал. 1 от АПК, СДВР ще бъде осъдена да ги заплати на жалбоподателя в този размер.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005203 от 13.09.21г., издадена от Полицейски инспектор при ОПІ СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] съдебни разноси в размер на 510.00 лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: